

[Indenrigsministeren.]

vi nu befinder os, ende med at blive den normale. Men dertil har man ikke været villig; i saa Henseende har Modstand, flersidig Modstand, hvori ogsaa Fagforbundene kraftigt deltager, vist sig.

Socialdemokraterne kunde ikke faa Indflydelse paa Arbejdsløshedslovgivningen i forrige Rigsdagssamling, siger det ærede Medlem. Dette er ganske urigtigt. En saadan Indflydelse har Gang paa Gang været dem tilbudt, der har ikke været afholdt noget Møde, heller ikke i Udvalget, uden at en Forhandling blev tilbudt dem, men paa Grundlag af det Lovforslag, som var forelagt. Jeg har gentagende sagt baade i dette høje Ting og andre Steder, at er man Mindretal, saa maa man tage Mindretals Kaar, og disse er, at man søger paa Grundlag af et Flertals Forslag at naa til de størst mulige, de flest mulige og de mest omfattende Indrømmelser. Men fra Socialdemokratiets Side blæste der en hel anden Luftning, man krævede en Forhandling paa Grundlag af det Forslag, som blev stillet af Socialdemokratiet. Man opstillede sine ufravigelige Vilkaar, og endskønt jeg viste til det yderste Forhandlingsvillighed, ogsaa i det høje Landsting i sidste Øjeblik inden Lovens Vedtagelse der, idet jeg erklærede mig rede til paa væsentlige Punkter at forhandle om Ændringer mod saa i øvrigt at faa Tilslutning, saa meldte Socialdemokratiet sig ikke hjemme, men afviste alle saadanne Bestræbelser.

Naar man derfor nu taler om, at ved det, som skete i forrige Rigsdagssamling, er der saaet Klassehad, saa maa jeg sige, at deri har Socialdemokratiet sin gode Del, og sit væsentlige Ansvar. Det har jo, det ved vi alle sammen, hidtil ligget ganske udenfor Socialdemokratiets Omraade at saa Klassehad, ganske udenfor, ikke sandt? Det er det ærede Medlem ogsaa paa det rene med. Den Agitation, som man anstiftede fra 1921 og frem i Tiden mod den Arbejdsløshedslovgivning, som man nu med voldsom Styrke kalder tilbage, det var ikke en Agitation, som havde Klassehad som Formaal; det mener maaske det ærede Medlem. Vi andre har en anden Opfattelse af, hvad det var, man den Gang agiterede for, og hvis de hundredtusindtallige Vælgerskarer, som flokker sig om Socialdemokratiet, vilde gøre sig den Ulejlighed at sætte sig ind i den Metamorfose, Partiet har undergaaet i Forholdet til denne Lovgivning, den systematiske Nedrakning fra 1921 og frem i Tiden sammenlignet med den Lobhudning af denne Lovgivning, som man nu gentagende møder, og de voldsomme

Krav om at faa den tilbage, saa tror jeg, disse Vælgerskarer vilde naa en Indsigt i socialistisk Taktik og Vildledning, som ikke vilde være uden Betydning for deres politiske Ståde i Fremtiden.

Det ærede Medlem siger, at jeg har Uret i, at de lavest lønnede Arbejdere nu faar større Støtte til deres Arbejdsløshedskasser, end Tilfældet var tidligere. Det ærede Medlem siger, at selv Arbejdsmændene faar en mindre Understøttelse end efter Loven af 1924. Men det kan dog kun være Tilfældet, hvis Arbejdsmændene som Fag naar op til en gennemsnitlig effektiv Arbejdsfortjeneste paa over 2 000 Kr. Det er bestemt bestridt fra alle Sider indenfor Fagbevægelsen, at Arbejdsmændene naar op til en saadan Indkomst gennemsnitlig. Ja, af det ærede Medlems Udtalelser synes dette at fremgaa, thi hvis Gennemsnitsindkomsten under Hensyn til Ledighedsdagene ikke naar denne Højde, vil det ærede Medlem af Tallene paa Tilskudsprocenterne i den gældende Lovs § 13 kunne aflæse Urigtigheden af sin Paastand.

Det ærede Medlem siger om Juleunderstøttelserne, at de har hidtil stiltiende været praktiseret. Hvis de har det, hvad var det saa for et Postyr, man lavede for at slaa til Lyd for det Hjerte, der bankede i den tidligere Socialminister, da han opnaaede Tilslutning til en saadan Juleunderstøttelse i 1924? Hvis det ikke var andet, end hvad man gjorde tidligere, forstaar jeg slet ikke, hvad det var for et Jubelskrig, man den Gang opløftede. Naar det ærede Medlem nu siger, at ved Juletider faar jo ogsaa Indenrigsministeren venlige Følelser, som tilskynder ham til at deltage i Bestræbelserne for at frembringe lidt Juleglæde, ja, saa takker jeg det ærede Medlem for den Anerkendelse, jeg forstaar ligger deri. Men jeg maa jo rigtignok sige, at naar disse Følelser giver sig Udslag i Ofre fra min Side, da er det baseret paa mine egne Finanser, ikke paa andres, og jeg erkender, at Følelserne er lettere at vække og lettere at give Udtryk i Handling, naar man baserer denne paa offentlige Midler. Men hvis i saadanne onde Tider det skulde vise sig, at saadanne Juleunderstøttelser er paakrævede for at skaffe lidt Lysning i Mørket i mange Hjem, kender det ærede Medlem mig tilstrækkelig godt til at vide, at saa vil jeg ikke vende det døve Øre til, og jeg kender ogsaa det ærede Medlem tilstrækkeligt til at vide, at han skal nok slaa til Lyd for det, hvis han skønner det fornødent. Derfor synes det mig at være ganske overflødigt at indfoje det som en Lovbestemmelse, der kræver Handling paa